DIN „ENCICLOPEDIA' LUI WILLIE

RĂMÎN SAU NU RĂMÎN „POSTURI"?

Cei prezenți la campionatul mondial au constatat și comentat, cum marii jucători și cele mai bune echipe acționau fără să mai țină seama de limitele „posturilor". În toate manualele de tactică (chiar și în cele mai recent publicate) erau hașurate anumite zone, e-drept mai mari în ultima vreme care consfințeau un soi de împărțire a spațiului de joc, între componenții echipei.

În Anglia s-a constatat că cei mai buni fotbaliști nu mai stau sechestrați în suprafețe delimitate. Din necesitatea unei exprimări libere, joacă din ce în ce mai mult, asemenea soliștilor care știu partitura pe dinafară. Nu se mai orientează în spațiu în funcție de niște jaloane arbitrare. Se ghidează numai după plasamentul coechipierilor și adversarilor, după imperativul fazei, după necesitățile de marcaj sau de demarcaj.

Trăsătura din ce în ce mai colectivă a jocului, credința fermă a unora și convertirea treptată a altora la jocul constructiv, au dus și ele treptat la desființarea granițelor dintre posturi. În prezent jucătorul cu adevărat mare, trebuie să manifeste pe teren aptitudini și cunoștințe multilaterale.

Jocul de fotbal este o succesiune de momente care curg unele din altele, dominate de lipsa similitudinii și de neprevăzut. Rezolvarea lor va fi direct proporțională cu libertatea de inițiativă a jucătorilor, cu sincronizarea deplasării continue a acestora, acolo unde îi va conduce raționamentul prompt, inteligența spontană. Acceptarea delimitărilor tranșate între posturi aduce cu un fel de birocratism tactic.

De la acest punct de vedere, sesizabil în timpul C.M. și pînă la a proclama „dispariția posturilor" nu rămîne decît un singur pas de făcut. Trebuie evitat însă. Altfel vom prelua eronat, deformînd prin exagerare, un element de incontestabilă valoare atrași de fața lui aparentă și nu de cea reală.

Mai întîi nu trebuie omis că această noutate a fost prezentă în jocul primelor 16 echipe din lume, și încă nu toată elita fotbalului mondial afiată, indiscutabil în Anglia s-a manifestat în această direcție. **Să ne ferim să preluăm, deci, și, mai ales, să extindem rapid, fără o scurtă etapă experimentală, ceea ce s-a dovedit, deocamdată, NUMAI PE MĂSURA UNOR MARI PERSONALITĂȚI.** Dar, și mai riscant ar fi, să interpretăm simplist fenomenul.

O judecată mai amănunțită dovedește că posturile n-au dispărut. Jucătorii își asumă, de fapt, și rezolvă niște atribuții suplimentare. Fiecare palmă de teren are importanța ei strategică, trebuie ocupată sau cedată, de la caz la caz. Lățimea terenului este o dimensiune a cărei importanță a crescut în jocul actual. Ea trebuie utilizată integral în anumite momente, atunci cînd apărarea adversă trebuie desfăcută, răsfirată, dezechilibrată, pentru a descongestiona zona din fața porții, cea mai favorabilă finalizării. În concepția de joc colectiv-constructiv-ofensivă mai ales și lungimea terenului capătă o interpretare mai aparte. Cum nici un jucător nu trebuie să rămînă izolat de restul coechipierilor și cum spațiul între liniile echipei nu trebuie să ajungă prea mare, cum sprijinul reciproc și gruparea frecventă a jucătorilor în apropierea mingii trebuie să devină o realizare efectivă, echipa are obligația să „urce" cu fundașii în faza de atac, apoi să se retragă începînd din față, linie cu linie, în faza de apărare. În lungime, deci, echipa nu se va răsfira pe tot terenul, ci va ocupa, întotdeauna, numai o suprafață de 60—70 de metri, aceasta fiind, de fapt, în fiecare fază, suprafața reală pe care se desfășoară jocul.

Această scurtă diversiune a fost necesară pentru a înțelege mai bine ce se întîmplă actualmente în tactica fotbalului. Funcția posturilor n-a dispărut. Ea rămîne încă prima obligație a jucătorilor, cea mai elementară dintre toate, trebuind îndeplinită în primul rînd.

În desfășurarea jocului lipsit de fixitatea posturilor apar aproximativ aceleași împrejurări ca și altădată în atac și în apărare. Jocul se compune, în principal, tot dintr-o suită de acțiuni realizate prin colaborarea dintre extreme, atacanți centrali, mijlocași și fundași. Păstrîndu-se funcția fiecărui post, trebuie îndeplinită, în principal, de titulari, iar în secundar, de toți ceilalți jucători, aflați în postură favorabilă atunci cînd primii s-au deplasat pe alte zone.

Ce tendințe se observă la marii jucători? Pe lîngă obligațiile postului, ei se angajează, suplimentar, la îndeplinirea altor sarcini, efectuînd raiduri în alte zone, participînd la ambele faze ale jocului (cu excepția fundașilor centrali). Asistăm, deci, la îmbogățirea și îngreuierea activității fiecărui jucător. A crescut coeficientul lor de utilitate, își refuză orice răgaz, găsesc, mai ales, în postura de jucător fără minge, de făcut întotdeauna ceva în folosul echipei.

Să ne amintim de Simoes. Juca extremă stîngă, dar era omniprezent (pe centru sau pe dreapta, în timpul acțiunilor ofensive, mult repliat în apărare, cînd atacau adversarii). N-a existat nici o situație cînd atacul portughez trebuia să se dezvolte pe partea stîngă și alt jucător să nu fie prezent în zona sa. Sau Haller (atît timp cît a rezistat fizic), începea jocul ca extremă dreaptă, circula, apoi, pe centru sau completa linia de mijlocași, marca, deposeda, construia un nou atac, dar redevenea extremă dreaptă, cînd învăluia apărarea sau primea

(Continuare în pag. a 12-a)

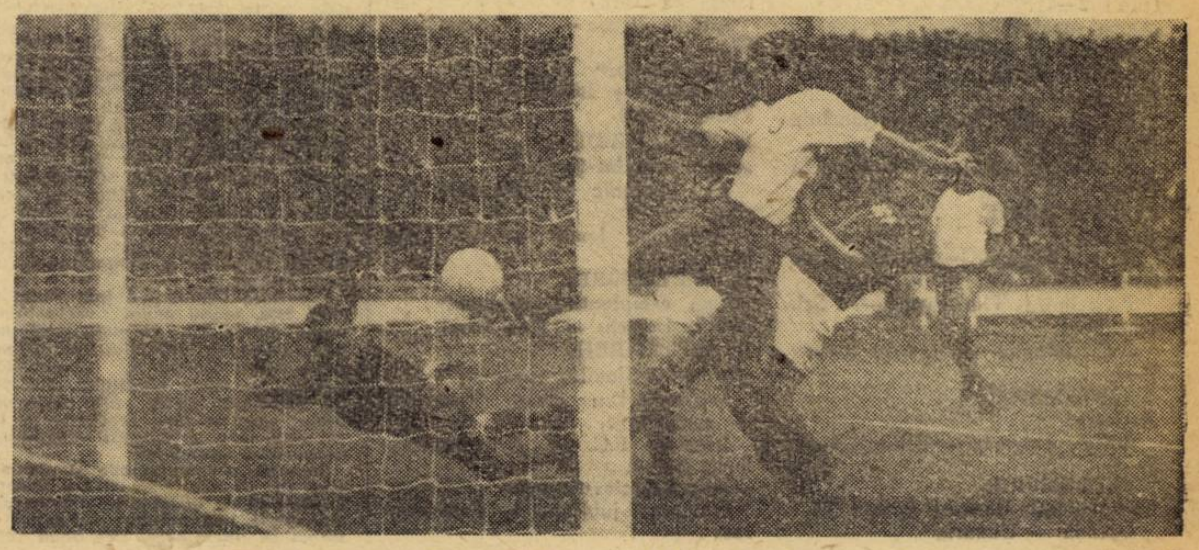

Centru atacant sovietic Malafeev, unul din cei mai activi componenți ai echipei U.R.S.S. înscriind în poarta Portugaliei apărată de José Pereira

UNGARIA

ERORILE LUI BAROTI AU AMÎNAT SPERANȚELE UNGARIEI

La ultimele trei campionate mondiale, echipa Ungariei a încercat cu înverșunare să se ridice la cota de prestigiu atinsă de garnitura anului 1954. Au trecut 12 ani și n-a izbutit încă.

Evoluția echipei maghiare în Anglia va rămîne marcată de cîteva semne distinctive. Lajos Baroti, dintr-un atașament lesne de înțeles pentru scaunul de selecționer unic, a pregătit echipa întru canoanele betonului, deși întotdeauna jucătorii maghiari, cu o tehnică de indiscutabilă finețe, crescuseră cu vitamina ofensivei. Tot raționamentul lui Baroti s-a pulverizat numai după două minute din primul meci, cînd portughezul Augusto l-a învins printr-o lovitură de cap pe portarul Szentmihaly. Din această clipă, ultind sau ignorînd consemnele defensive inoculate de luni de zile, jucătorii s-au dezlănțuit de teama necalificării, rupînd zăbala betonului, restructurîndu-și singuri planul de joc, ca niște locotenenți destoinici, pe cîmpul de luptă, nemulțumiți de ordinele unui general puțin cam miop. Meciul cu Portugalia l-au pierdut totuși, deși au jucat bine în continuare, datorită pasei negre în care s-a aflat Szentmihaly. Astfel, eliberarea tactică a jucătorilor, dobîndită cu de la sine putere în cursul primului meci, a însemnat „preludiul gloriei" ce avea să copleșească echipa maghiară după jocul cu Brazilia. Cele două echipe au izbutit atunci 90 de minute încărcate de frumusețe, în care arta fotbalistică a scîlpit pe fundalul unei totale sportivități. A fost ziua de apogeu a echipei maghiare, culmea evoluției lui Albert, clipa cînd Farkaș a înscris cel mai frumos gol al campionatului; a fost meciul în care voluptatea ofensivă a lui Meszoli adus în Anglia ca betoner, a atins limita cea mai contrastantă. În zilele imediat următoare, mulți comentatori căutau adjective proaspete pentru fotbaliștii maghiari, se vorbea despre tehnica lor înnăscută, despre clasa lui Bene, Albert, Farkaș și Rakoși, precum și despre Kaposzta, unul din cei mai ofensivi fundași ai campionatului. Cei dominați de mania previziunilor rosteau cu siguranță ostentativă numele echipei maghiare printre mari favoriți. A urmat jocul cu echipa bulgară. Conduși cu 1—0, jucătorii maghiari au obținut egalarea prin autogolul pe care bulgarii și-l înscriau în fiecare meci dintr-o tristă încăpățînare. Au învins pînă la urmă, dar strălucirea din meciul cu Brazilia dispăruse. La 24 iulie au întîlnit la Sunderland, în sferturi, echipa Uniunii Sovietice. A fost ultima apariție la acest campionat a echipei maghiare. Au pierdut cu 2—0, datorită scăderii vertiginoase a randamentului fiecărui jucător precum și datorită calităților dubioase ale celui de al doilea portar, Gelei, care nu s-a dovedit cu nimic mai bun decît Szentmihaly. Dar, poate mai mult decît toate acestea, a contat altceva. Baroti a pregătit luni de zile într-un anumit fel ansamblul echipei. La prima confruntare, golul lui Augusto a dovedit jucătorilor că toată organizarea lor defensivă era slabă ca o bucată de mucava. Au revizuit totul pe loc, au jucat altfel. Au reușit să se califice în sferturi în cea mai grea dintre grupe. Dar maniera de joc ofensivă adoptată ad-hoc de către jucători în urma confruntării cu realitatea, s-a dovedit firesc insuficient cunoscută și asimilată. În fața dificultăților ridicate de o echipă dificilă ca aceea a Uniunii Sovietice, echipa maghiară aflată în ta...a fel de pubertate tactică a cedat, amînînd pentru alți patru ani speranța ei atît de greu de realizat. Acum Baroti nu mai e la cîrma echipei maghiare, și succesorul său va avea cel puțin doi ani de acum înainte o atmosferă de liniște reconfortantă.

R. P. D. COREEANĂ

ECHIPA CU JUCĂTORI—DIESEL

Cine s-ar fi așteptat ca echipa R.P.D. Coreeană să confere „World-Cup"-ului o notă de farmec și de sănătoasă candoare? Nume aproape necunoscute, palmares fără prea mare ecou și totuși lor le-a fost dat să răstoarne lectica auriță a vedetelor italiene, în care se afla Facchetti, Salvadore, Mazzola, Pascutti și ceilalți de calibrul lor. Tot ei, în sferturi, au făcut să se cutremure compania Eusebio și să se întunece după 24 de minute de joc, pînă la nuanța disperării, privirile ziariștilor portughezi aflați la Goodison Park.

Jocul formației R.P.D. Coreene s-a distins printr-o simplitate aproape clasică. Cu o rezistență fizică mașinală, jucătorii s-au repliat în apărare și s-au demarcat în atac cu atîta oportunitate încît mișcările lor păreau comandate de un creier unic. În fiecare moment toată echipa se considera angajată, jocul fără minge a fost consemnul cel mai respectat. Purtătorul balonului era întotdeauna escortat de doi-trei coechipieri, avea deci cui să paseze și astfel avansau grupat făcînd balonul să circule de la unul la altul, prin pase directe trimise înainte, lateral sau înapoi, devieri etc.

Au avut și cîțiva jucători cu o valoare notabilă. Un portar făcut din cel mai bun elastic, fundașul central Sin-Yung-Kyoo (care sărea la cap cu două palme peste Torres, cel lung ca o girafă), extrema dreaptă Hang-Bon (un maestru al zig-zagului), vîrful de atac Pak Do Ik și Pak-Sun-Jin (șeful de orchestră care comanda toate intrările în apărare sau ieșirile în atac). Tehnica lor de joc se situa în domeniul normalului. Erau prezente și destule stîngăcii atunci cînd încercau să lovească balonul mai „subțire". Dar unsprezece jucători fără carate personale, străluceau laolaltă printr-o manieră de joc supercolectivă. Au dat una dintre cele mai suculente lecții despre randamentul jocului colectiv, element mereu viabil, care va uni fotbalul de ieri și de azi cu cel de mîine. Herrera și-ar fi rîs în barbă văzînd înainte de C.M. jucătorii și echipa aceasta pregătindu-se să piece în Anglia fără provizii de beton. Pînă la urmă, în ciuda unei experiențe internaționale reduse, au reușit să elimine Squadra Azzura compusă din mari fotbaliști condamnați la sufocare într-un sistem de joc de o stupiditate scolastică. Al treilea gol pe care l-au înscris portughezilor însumează într-o expresie concentrată toate virtuțile colective și ofensive ale fotbaliștilor coreeni. Hang-Bonn, extrema dreaptă, a demarat cu balonul, driblînd doi adversari. În apropierea lui se concentraseră alți patru coechipieri veniți să-l sprijine, alcătuind un puternic nucleu ofensiv. Apărarea portugheză s-a aglomerat în această parte, dezechilibrîndu-se. Sesizînd, Hang-Boon a centrat tocmai pe stînga la Yang-Sung-Kook, rămas demarcat. Extrema stîngă, fără să oprească balonul, l-a retrimis în centru și înapoi lui Li Dong Woon, care a șutat direct, fulgerător, aproape sub bară. În aceste cîteva zecimi de secundă apărătorii portughezi n-au avut timp decît să-și întoarcă capul.

Dacă jucătorii coreeni s-ar fi bazat pe apărarea în linie, spațiul dintre înaintași și fundași s-ar fi redus, eforturile jucătorilor, obligați să penduleze înainte și înapoi, ar fi fost mai mic, s-ar fi evitat căderea din a doua repriză după efortul acela infernal. Păcat că n-au cunoscut acest suport tactic, păcat că n-au știut să speculeze avansul de trei goluri. La 3—1 se grăbeau să repună mingea în joc, continuau să atace fără grijă pentru organizarea apărării, fără să ia măsuri de precauție împotriva machiavelicului Eusebio. Chiar învinși pînă la urmă cu 5—3, au dobîndit notorietate mondială și invitațiile primite ulterior (turnee în Argentina și Suedia) demonstrează că fotbaliștii R.P.D. Coreene au fost încă de pe acum primiți în rîndul celor „mari".

Depășindu-l pe Fachetti, Pak-Sun-Jin demonstrează calitățile atletice ale jucătorilor coreeni

Pagină realizată de
ROMULUS BALABAN

Fotbal
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacția și administrația București
Bd. Mărăști 26, raionul 30 Decembrie

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teașcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-șef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.